

for patienten er præget af en manglende koordination mellem hospitaler, amter og kommuner.

Det resulterer i, at patienter, om jeg så må sige, hænger mellem de forskellige instanser og ikke får den hjælp, de har brug for, til at komme videre efter et sygehusophold. Det rammer mange patienter, som i forvejen er svage, og som har brug for al den støtte, de kan få.

Oftentimes er det sådan, at når ældre bliver sendt hjem fra hospitalet, ophører al viderebehandling og genoptræning, og her er det vigtigt, at det enkelte ældre menneske kender sine rettigheder til genoptræning, og samtidig at de rettigheder bliver taget alvorligt af både amtet og hjemkommunen.

Kvalitetsstandarder og forbedringer er begreber, der flyver rundt i dag, men det er væsentligt, at begreber som disse også bliver konkretiseret i praksis, ellers ender det med, at de målgrupper, som har sat sig op til at få en bedre behandling, bliver endnu mere frustrerede, og mange patienter, som er svage i forvejen, vil måske helt miste modet.

Her mener vi, at forslaget, som regeringen i dag har til behandling i Folketinget, er et skridt i den rigtige retning; at ansvaret mellem kommuner og amter bliver præciseret i forhold til genoptræningen.

Derfor går vi positivt ind i udvalgsarbejdet og regner med at kunne tilslutte os det endelige forslag.

Kirsten Jacobsen (FRI):

I Frihed 2000 er vi meget glade for det her forslag. Vi synes, det har været kedeligt og masser af gange forargeligt, at man ikke har kunnet finde ud af at lave genoptræningstilbud, fordi man havde forskellige kasser. Så al mulig anerkendelse til regeringen for, at man nu forsøger at få sikret den nødvendige genoptræning.

Så lidt malurt i bægeret, eller måske et godt råd til sundhedsministeren: Egentlig er det vel sådan, at de fleste genoptræningsbehov opstår efter en sygehusindlæggelse, men når man specielt tænker på ældre mennesker, kan man jo meget vel komme ud for, at ældre mennesker, som har haft en længerevarende sygdom f.eks. på plejehjemmet – det kan være en lang lungebetændelse eller noget andet – har et genoptræningsbehov. Derfor sad jeg og kiggede på det her forslag og tænkte ved mig selv: Det, man kunne gøre, var jo, at man i sætningen, hvor der står »der har et lægefagligt begrundet behov«, kunne have sat et punktum. Så kunne man have

undladt det sidste, for derved havde man jo sikret, at det var den lægefaglige begrundelse, der sikrede genoptræningen, også for de patienter, der eventuelt ikke forud har været indlagt på sygehuset.

For jeg tror, at hvis de her regler bliver gennemført, så vil lægen – hvis man har en praktiserende læge, som er en fornuftig læge over for sine patienter – være nødt til at foretage en indlæggelse for at sikre, at ældre, svagelige eller andre patienter med behov for genoptræning kan få det, for kun på sygehuset kan man få det her aftalt.

Det håber jeg på, at sundhedsministeren vil tage positivt under overvejelse, og at vi eventuelt under udvalgsarbejdet kan få drøftet, hvordan vi kunne få den sidste restgruppe med, således at alle, der har et behov for genoptræning, også sikres, at den genoptræning får de.

Ellers bare tak til regeringen, fordi forslaget endelig kommer.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Lars Kramer Mikkelsen for en kort bemærkning indeholdende spørgsmål til den sidste ordfører.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu skal jeg huske at gøre det rigtigt. Jeg skal spørge fru Kirsten Jacobsen, om hun er opmærksom på L 109, som er fremsat af socialministeren, og netop er løsningen på det problem, som fru Kirsten Jacobsen stiller sig op og spørger om. Men må jeg så i øvrigt ikke kvittere, før ministeren kan få lejlighed til det, for den rosede omtale.

Men de to forslag skal i virkeligheden ses i en sammenhæng, og jeg mener, at de løser det problem, som fru Kirsten Jacobsen nævner omkring de ældre. Er fru Kirsten Jacobsen opmærksom på dét?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FRI):

Selv om jeg kun er suppleantordfører for hr. Tom Behnke, havde jeg faktisk set lovforslag nr. L 109. Men jeg tror alligevel, at det her forslag, L 69, ikke på nogen som helst måde vil lide skade, hvis man satte et punktum dér, hvor jeg sagde det, altså forud for de sidste fem ord.

Man kan sige, at det måske er at gå med livrem og seler, men o.k., hvis vi alle sammen støt-